

In memoriam P. J.

liszt-köpenyünkbe,
önmagunkba zárkózva,
burkolózva
törtetünk
keresztül-kasul,
egy színpompáitól már korábban
megfosztott,
elfakított
tájon át. száguldva – máskor gyerekes
e kocogás – tágra nyílt pupillákkal,
de immár
megfigyelési koordinátáink
korántsem azonosak
(mint ahogyan
a madár – a békaperspektívából
űzhetne gúnyt),
azután mégis eggyé
állnak össze
ezen domb-völgy
ellenpontok.

tanulmányozni tovább,
homály fedte látómező(dön)mön át
ezen eltorzított
metamorfózist,

már-már
tárgytalan.
egy túlméretezett inga
leng be így.
tekintetünk csupán a megroggyant út menti
feszületekbe - körhintapörgésben útitársa(id)im - botlik
minduntalan.

nos, nem lesz
több *Véraláfutás*-meghatározás
és egyéb
kórtani megállapítás sem.
így,
mit kezdeni
immár
eltompult szikéinkkel
(érezem, lassan rozsdaharmat
gyöngyözi enyém is),
noha
lenne még
bőven
mit kihasítani,
akadna metszenivalónk.

marad nekünk,
az ej de szerencsés túlélőknek,
a hírhedt kaszás
gúnyos vigyora.

gond-fergeteg, gondolat-zápor elől
menhely sehol,
önámítás csupán e küzdelem,
odadermednek a
viasz fedte arcokra
a korábbi mosolyok.

érezem, mint idegennek vélt magzatát mostohája,
úgy taszít el engem is
immár e táj.